

ningen at træffe en Ordning, hvorved et større Beløb skulde bortdrages fra kirkelig Anvendelse for at blive til Fordel for Statsøiemed. Dette er altsaa, ialfald en ganske ny Tanke, som ingenlunde stod i Forbindelse med denne Sag, da den i Begyndelsen kom i Bevægelse. Jeg kan derfor heller ikke tro, at det skulde kunne være saa afgjørende for denne Sags Etjæbne, som jo har ganske andre væsentlige Formaal, hvis Betydning og Dnskelighed erkjendes fra alle Sider, og saameget mindre synes mig, dette kan være Tilfældet, som det ikke kan negtes, at det ved en Sag af en saa omfattende Betydning er af stor Vigtighed, at det, der bestemmes, lader sig gennemføre med en vis Lethed og uden at gribe mere forstyrrende ind end høist nødvendigt i Forhold, der have dannet sig gjennem Aarhundreder. Man maa jo dog ogsaa erindre, at Loven ikke skal virke for Evtighed — hvad jo saa af vore Love gjøre — men efter sin Natur egentlig maa siges at være midlertidig, forsaavidt som en fuldstændig Revision — forsaavidt en saadan ikke tidligere maatte komme frem, hvortil der jo vil være Leilighed, naar vi skulle til at tage Bestemmelse for Kjøbstædernes Vedkommende — i ethvert Fald jo skal finde Sted om 10 Aar. Det vilde derfor ganske vist forekomme mig mærkeligt, om man nu vilde støde Alt det bort, der nu kan opnaas, fordi man absolut vil have gennemført Noget, der paa ingen Maade var sat i Forbindelse med denne Sag ved dens første Tilblivelse, og som man i ethvert Fald langt bedre vil kunne tage under Dverveitelse, naar denne Ordning, der let og simpelt lader sig gennemføre, har foreligget nogle Aar til Prøvelse.

Slytte: Det har undret mig noget at høre af den ærede Minister, at det Forslag, der foreligger fra Udvalgets Flertals Side, i een Henseende skulde være mere heldigt for Præsterne, end hvad der er foreslaaet af Folkethinget, nemlig forsaavidt, at det frivillige Offer bibeholdes. Jeg tror, at den ærede Minister derved maa have overset et Punkt i det Lovforslag, som er kommet fra Folkethinget, nemlig de i sammes § 6 omtalte 50,000 Rbd. Jeg tror, at, naar denne Sum kan

blive uddelt som Gaver til dem, der trænge mest dertil, saa vil der derved bidrages ikke saa lidet til, ja, jeg kan næsten sige, at man derved vil faae fuld Garanti for, at Præsterne ville forblive i de Embeder, hvori de engang ere. Naar det nævnte Beløb tænkes uddelt til de Værdigste, saa kan jeg ikke ret forstaa, at, hvad der indeholdes i Landssthingsudvalgets Forslag om det frivillige Offer, skulde kunne være betydningsfuldere, end hvad der af Folkethinget i saa Henseende er vedtaget. — Med Hensyn til, hvad den høitærede Minister udtalte om, at Mange maatte regne paa at opnaa Fordel ved at faae Tienden ind i Statskassen, da maa jeg bestemt paastaa, at jeg og mine Meningsfæller ikke havde tænkt os, at der vilde opnaas nogen Fordel for os ved, at vi kom til at indbetale vore Tiender i Statskassen. Hvordan vi saa end vilde høre os ad, saa maatte det dog altid blive derved, at den maatte indbetales med sit fulde Beløb. Nogen Fordel for Øerne ved Tiendens Indbetaling i Statskassen tror jeg altsaa ikke, at der vil blive, og derpaa have vi, som sagt, heller ikke tænkt. — Det var blot disse tvende korte Bemærkninger, som jeg vilde fremsætte.

Ordføreren: Naar det meget ærede Mindretal i Udvalget (Slytte) bebreidede Flertallet, at dette ikke havde taget tilfrækkeligt Hensyn til sammes Indstilling, og mig, at jeg ikke var gaaet grundigt nok tilværks i mine Bemærkninger derimod, saa beder jeg Mindretallet om ikke deri at se nogen Uhosflighed fra Flertallets Side. Men det forholder sig jo saaledes, at denne Sag ikke foreligger for første Gang for os, men at det ærede Mindretal er det eneste Medlem af Udvalget, som ikke var Medlem allerede af det i forrige Samling i Sagen nedsatte Udvalg, ligesom det endvidere om et Par andre Medlemmer af Udvalget, og om mig gjælder, at vi i et Par Aar isorveien have slystet med denne Sag som Medlemmer af Rikskommissionen. Og naar man er fast bestemt paa, baade hvad man vil, og hvorvidt man kan gaa eller ikke kan gaa, saa er der noget Trættende i saaledes evig og altid at skulle vedblive at behandle den samme Sag forfra, idet man dog